

Vull ser àvia

«Aquí he vingut a explicar-vos una altra història, he vingut a sortir de mare. I a confessar-vos que la nostra filla de 2 anys em diu molt sovint "mama, no cantis"»

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=Y8jKvjZuutw>

Siguem sincers; jo sempre he volgut ser àvia. Cuinar macarrons per als meus nets. Atipar-los de pa de pessic amb xocolata. Fer-los regals sense motiu. Comprar-los caramels a la sortida de l'escola... Malcriar-los fins a l'infinit sense cap tipus de remordiment. Però per arribar a aquest estat suprem, cal passar un petit peatge, el de ser mare. A poder ser, de més d'una criatura, per poder augmentar les possibilitats d'arribar a l'estatus de iaia el més aviat possible.

Així que la voluntat de convertir-me en una àvia pocmoderna m'ha obligat a sortir de mare. I al final, això de la maternitat, ha estat una aventura molt *guai*: s'ha convertit en una veritable revolució. Quin tòpic, oi?

I ara tinc ganes d'explicar-vos que mai aconseguixo sortir de casa sense una taca de babes o mocs incrustada a l'espatlla. Que m'emprenyo profundament cada cop que una amiga embarassada m'explica les bajanades (il·legals) que li han dit (i fet) al seu lloc de treball en anunciar la bonanova, i en viure-la. També us vull escriure sobre com m'indigna aquesta estranya mania de la gent d'opinar sobre els noms dels fills dels altres.

Vull descriure-us amb detall què passa quan estàs gorda (embarassada) i a l'autobús, tothom fa veure que no et veu. O bramar sobre l'enrabiament profund que em provoca que, cada cop que busco el *Baby shark* per la meua filla a YouTube, abans hagi de menjar-me un maleït anunci de testos d'embaràs. Sempre. De fet, un dia em va agafar un atac de suor freda quan, entre cançó i cançó d'Spotify, em va saltar un anunci de bolquers. Com un recordatori etern que, ni en un moment d'oci musical, pots desconnectar de la teva faceta materna. Gràcies per ser-hi, responsables de campanyes de publicitat digital. No em caieu bé.

El millor consell que em van poder recomanar per entomar els primers mesos de vida d'un nadó. Me'l va dir la Gemma, i va ser "No plorar, no tocar". Un lema vital

El que us cal saber, doncs, és que em dic Elisenda Soriguera, des de fa un bon grapat d'anys, i al trobar-me rodejada de tanta modernor, m'he reivindicat com a dona pocmoderna (<https://twitter.com/pocmoderna>) i soc periodista musical. Però aquí he vingut a explicar-vos una altra història, he vingut a sortir de mare. I a confessar-vos que la nostra filla de 2 anys em diu molt sovint "mama, no cantis".

I cada quinze dies tornaré per parlar de vivències que espero que facin somriure a alguns pares i mares, serveixin perquè s'hi identifiquin moltes mamus (i papus) o arrenquin una riallada a avis, tiets o qui convingui. Batalletes, mirall d'allò que vivim tots aquells que estem en un moment d'immersió en la criança.

I partint de la base que no cal escoltar els consells dels altres, sinó que en això de la

maternitat està bé seguir el propi instint, em saltaré les meves pròpies regles per explicar-vos el millor consell que em van poder recomanar per entomar els primers mesos de vida d'un nadó. Me'l va dir la Gemma, i va ser "No plorar, no tocar". Un lema vital, us ho ben juro. En aquell moment en què l'instint més animal et recorda d'on venim els humans, va ser una salvació.

Perquè sortir de mare és sinònim de desbordar-se. També ho és d'exaltar-se molt, fins al nivell d'exasperar-se. I al final la maternitat ja va d'això, de desbordar-se d'amor, de feina, d'enrabiades i d'alegries. Exaltació vital, diguéssim.

I avui comencem. Primer vaig ser la pocmoderna, però ara també soc molt mare. I a vegades, tot se surt de mare...